

Sygn. akt I C 2501/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2015r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Zdrzałka-Szymańska

Protokolant: Alicja Ziomek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 stycznia 2015r. we W.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko E. L.

o zapłatę

oddala powództwo

UZASADNIENIE

W dniu 08.08.2014r. (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od E. L. kwoty 389,05 zł oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazano, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie której wierzyciel wystawił notę księgową (...) z dnia 8 stycznia 2014 r. na kwotę 389,05 zł. Dochodzona pozwem kwota stanowi należność wynikającą z niezapłaconych dokumentów księgowych. Strona powodowa nabyła przedmiotową należność na mocy umowy przelewu z dnia 20.05.2014r. Pomimo prób polubownego załatwienia sporu należność do chwili wytoczenia powództwa nie została uregulowana.

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożyła żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwaną E. L.łączyła z (...) S.A.umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na mocy której (...) świadczyła na rzecz pozwanej usługi telekomunikacyjne.

(dowód: umowa z dnia 28.12.2012 r.- k. 23-25),

W dniu 8 stycznia 2014 r. wystawiona została nota obciążeniowa nr (...) przeciwko pozwanej E. L. na kwotę 389,05.

(dowód: nota obciążeniowa z 08.01.2014 r., k. 26),

W dniu 12 czerwca 2014 r. sporządzone zostało skierowane do E. L. pismo, z którego treści wynika, iż (...) S.A. w S. dokonał przeniesienia wierzytelności przysługującej wobec pozwanej na rzecz (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny.

(dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności, k. 28)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 339 § 1 i § 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z uwagi na fakt, iż pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiła się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożyła żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, Sąd na rozprawie w dniu 12.01.2014 r. wydał wyrok zaoczny.

W myśl art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Stosownie do art. 512 k.c. dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a poprzednim wierzycielem.

Jak stanowi przepis art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Założeniem rozwiązania legislacyjnego przyjętego w art. 6 k.c. jest obowiązywanie zasady kontrydiktoryjności (sporności). Idea sporu zadecydowała o regule rozkładu ciężaru dowodu. Przepis art. 6 k.c. jest w istocie normą decyzyjną w tym znaczeniu, że przesądza on w określonych sytuacjach o sposobie wyrokowania sądu w postaci oddalenia powództwa. Ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Instytucja ta spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontrydiktoryjności) w procesie. Po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Sąd zatem wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. (vide wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża strony. Sąd został wyposażony w uprawnienie (a nie obowiązek) dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Zarazem podkreśla się w doktrynie i praktyce, że sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP; vide wyrok Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116).

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie ze względu na to, iż w ocenie Sądu przytoczone przez stronę powodową okoliczności faktyczne, z których wywodzi ona swoje roszczenie, budzą uzasadnione wątpliwości.

W pierwszej kolejności Sąd zwraca uwagę, że strona powodowa nie wykazała, by dochodzona należność wynikała z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Fundusz nie udowodnił, że pozwana jest zobowiązana do zapłaty na rzecz operatora jakiegokolwiek należności.

Ponadto Sąd uznał, że strona powodowa nie udowodniła, iż nabyła jakąkolwiek wierzytelność na podstawie wskazanej umowy cesji. Fundusz nie przedłożył odpisu tej umowy. W ocenie Sądu, przedkładając zawiadomienie z dnia 12.06.2014 r. strona powodowa nie wykazała nabycia przedmiotowej wierzytelności. Pismo to nie zawiera oświadczenia poprzedniego wierzyciela, który miałby zbyć wskazaną należność. Ponadto strona powodowa nie wykazała, by osoba, która podpisała przedmiotowy dokument, była umocowana do działania w imieniu Funduszu. Nie udowodniono również, by pismo to zostało doręczone pozwanej; nie wykazano nawet, by zostało one do niej wysłane.

Abstrahując nawet od wynikającej z art. 6 k.c. normy nakazującej uznać za nieistniejący fakt, który nie został udowodniony, Sąd przyjął, że nieprzedłożenie dokumentów niezbędnych do wykazania kluczowych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, rodzi poważne wątpliwości co do rzeczywistego istnienia wierzytelności strony powodowej wobec pozwanej. W świetle życiowego doświadczenia nie jest prawdopodobne, by podmiot profesjonalny, jakim niewątpliwie jest Fundusz, posiadając wobec pozwanej określoną wierzytelność, nie przedłożył wszystkich dokumentów potwierdzających jej istnienie. W tym kontekście, fakt, że strona powodowa nie dysponuje takimi dokumentami, potęguje wątpliwości co do rzeczywistego posiadania przez stronę powodową przedmiotowej wierzytelności.

Ponadto podkreślić należy, iż utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie SN z dnia 29 maja 1958 r., 1 CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyroki SN: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108; z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka 1997, nr 10, s. 44; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo (zob. wyrok SN z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178). Zob. szerzej K. Weitz, Wyrok zaoczny oddalający powództwo, PPC 2011, nr 3, s. 36 i n. oraz cytowana tam literatura (Komentarz Andrzeja Jakubeckiego do art. 339 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w wyroku.